

Dr. Kolláth György ügyvéd
1122 Budapest, Városmajor u. 43.
Tel/Fax: 4570639
www.kollath.com gkollath@t-online.hu

Tisztelt Megyei Bíróság!

Az alperes köszönettel vette kézhez 2007. 02.09-én a felperes ellenkérelmét. Arra is tekintettel, a ..... számú ítéletet változatlanul jogszabálysértőnek tartjuk, ezért a fellebbezést a Pp. 246. § (2) és a 247. § (2) bekezdésében foglaltakra tekintettel, kiegészítve az alábbiak szerint fenntartjuk. Elsődleges fellebbezési kérelem a kereset teljes elutasítása, tehát az ítélet megváltoztatása, másodlagos kérelem pedig az ítélet hatályon kívül helyezése és új eljárásra kötelezés.

A támadott határozat mind anyagi jogi szempontból, mind súlyos eljárási hibái folytán jogszabálysértő, továbbá megalapozatlan. Az eljárási jogsértés három tételből áll: egyrészt, már a fellebbezésben kifejtett módon a munkaügyi bíróság hatáskör híján járt el, hozott döntést. Másrészt, nem tett eleget annak a kötelezettségének, hogy világosan, precízen, jegyzőkönyvi formában is, a jogkövetkezményekre utalva kioktatta (tájékoztatta) volna a feleket – mindkét felet – a keresettel összefüggésben bizonyítandó tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményéről (Pp. 8. § és 141. §). Sőt annak a kifejezett kötelezettségének sem tett eleget, amely a berekesztés kapcsán, egészen a továbbiakra /Lásd pl. Pp. 235. § (1) bek, továbbá 275. § (1) bek!) nézve már a jogorvoslati eljárási szakokig kiterjedő perjogi jogkövetkezményeket jelentene. Egybevételül: ugyanennek a Megyei Bíróságnak egy másik, másodfokú tanácsa, nem munkajogi, hanem gazdasági II. fokú ügyben ..... számon az itt általunk kifejtettel pontosan egyező esetben olyan végzést hozott, mely észlelte az I. fokú bíróság mulasztását, hatályon kívül helyezéssel honorálta a bíróság lényeges eljárási hibáját, világos iránymutatást adva az I. fokú bíróságnak az eljárási normák és garanciák betartására. Vélhetőleg az azonos eljárási törvény, a Pp. szerint elbírálandó másik - jelen - esetben is, azonos hiba miatt azonos határozat hozható. Harmadsorban, az I. fokú eljárás bizonyítási szakasza – a fenti eljárási hiba okán is – egyoldalú, felszínes maradt, s mindebből a bíróság okszerűtlen, helytelen, hibás mérlegelésre, következtetésre jutott. Megsajnálta a vesztes ex-polgármestert. Ez utóbbi tényeit az alperes törvényes képviselője: a település polgármestere a II. fokú tárgyaláson előtárja, igazolja.

Súlyosabb érvnek ugyanakkor a bírósági hatáskör-hiányt, és az anyagi jogilag alkotmányosértő, egyben törvénysértő tartalmú döntést tartjuk.

Indokolást ezért főként a felperesi jogi érvelés cáfolatául adunk. Nem ismételjük meg a felozlás, felozlatás különbözőségeit, s a velük kapcsolatos AB-értelmezés valódi relevanciáját. Azt sem: nem kell működésképtelenség, vagy előzetes fegyelmi az önfelozlatáshoz. A működésképtelenség az alkotmány 19. § (2) bek. 1) pontja szerinti parlamenti döntés kategóriájába illik, a polgármester elleni fegyelmi rendjében pedig nincsen „kirúgás”. Nincs szabály, hogy a testület - a helyi nyilvánosságot nem számítva - önmagának vagy másnak a döntése okáról elszámolást adjon. Ha mégis ad, az nem tartozik bírói kontroll alá. Ezek evidenciák.

A felperesnek polgármesterként sajátos közjogi megbízatása volt, melyre többértű jogi szabályozás irányadó. A főállású polgármester sajátos közszolgálati jogviszonyba lép. Sajátos jogállása az államhatalom megosztásának elvéből is következik, ugyanakkor egzisztenciális sorsát (illetmény, nyugdíj, szabadság, keresésképtelenség stb.) rendezni kell valamilyen létező szabályozás alapul vételével. Analógia van a jogi szabályozásban: azonosság, összecsúszás nincsen. A felperesi döntő tévedést ez adja.

A polgármester feladata a képviselő-testülethez, az önkormányzat egészéhez kötődik, a köz szolgálataként valósul meg. Utóbbi döntő hangsúly. A polgármester nem köztisztviselő, sem az önkormányzat munkavállalója. A jog és a szak-tudomány *különbséget tesz a polgármester tisztségének és foglalkoztatási jogviszonyának a megszüntetése között*. E két dolog

szükségszerű kapcsolatban nincsen, jogi összefüggésük az ok-okozat modellje. Az előbbi megszűnése a törvény erejénél fogva kiváltja a másikat, s ezzel bárki előre számolhat. (Hasonlóan van ez a választásokon nyugvó plurális politika más szereplőjénél is. Cél a képviselőség professzionális ellátása, ami tiszteletdíjazást feltételez, anélkül, hogy ez munkajog volna. E tekintetben nincs döntő különbség az önkormányzati, avagy a parlamenti „feles” önfeloszlatás között. Mégse mehet munkaügyi bíróságra egyetlen ellenzéki képviselő sem azzal, hogy elvették a javadalmazását.) Kulcs-érv: a politika döntéseinek kontrollja maga is politikai kompetencia, és nem munkajogi. Politika-semleges, független bíróság nem hozhat olyan döntést egy a törvény alapján beálló (jog)következmenyről: okozatról, ami az okot érintené, megítélné - jogsértést látván, anyagi szankciót vagy jóvátételt alkalmazva azt kvázi felülvizsgálná – sem központilag, sem helyileg. Ettől jogfejlesztő precedens ez az eset.

A polgármester közvetlen választás útján nyeri el tisztségét. Rá, mint választott politikusra a bizalom köré szerveződő politikai felelősség is - sőt, elsősorban az - vonatkozik. Választói visszahívhatóság nincsen, de speciális közjogi (nem munkajogi!) megoldások vannak arra az esetre nézve, ha ez a bizalom megcsappan. Ezek fókuszában a testületi önfeloszlatás áll. Ennek, mint autonóm helyi politikai döntésnek a következménye a testület összes (!) mandátumának, tisztség-viselésének megszűnése, beleértve a polgármesterét is. Ez adott esetben elég, ha pusztán bizalom-hiányt, elégedetlenséget fejez ki. Rossznak vélik a vezetőt, nem bűnösnek, együttműködésre képtelennek, hiteltelennek, önsajnálatónak és befelé fordultnak, megkeseredettnek. Sajnálatosan, a jogalap hiányán túl e tekintetben az I. fokú bíróság mérlegelése egyoldalú, téves, okszerűtlen, azaz a Pp. 206. §-ában foglaltakkal ellentétes maradt, ezért mindabból téves következtetésre is jutott.

Esetünkben nem jogi feltétel, nem mérvadó a vétkesség. Ezért nem alkalmazható itt az 1994. évi LXIV. tv. 6. §-ában szabályozott fegyelmi rend, s ezért nincs ebben a §-ban „felmentés”, „hivatalvesztés”, avagy az Ötv. 33/B § szerinti, bírósági tisztség-viselés megszüntetése. Mindezekről a jogi eszközöktől különböző, sui generis válfaj az Ötv. 18. § (3) bek. szerinti önfeloszlatás. Ez, amennyiben a testület él vele, ius speciálisként megelőzi az inadekvát, általános normákat. Politikailag fontos, jogilag közömbös, hogy ki vagy mi vezetett ehhez a döntéshez, hiszen akár arra is van mód (volt is rá példa), hogy a megismételt választásból a régi vezető került ki győztesen. X...n, okkal másként történt, s ez: szemben az ítéleti egyoldalúsággal, legitimál. Inkompetencia, ha munkaügyi bíróság elemzi: hány törvényességi észrevétel számít soknak, és milyen a súlyuk. Nincs erre sem hatásköre, nem alkalmazhatja a legsúlyosabb fegyelmi ügyek kaptafáját.

Mindezt: az alkotmányos kollektív jogi és alapjogi önkormányzatiság demokratikus leválthatóságát munkajogi kázusként kezelni: súlyos eljárási hiba is. /Közjogilag lehet gondolkodni azon, hogy ez vajon nem éppen a plurális szisztémák szabad mandátumától idegen „visszahívhatóság” analógiája-e, de létező jogtétel, és törvényi feltételei között nincsen esetünkben megsértett norma./ Politikusaink politikai felelőssége több mint a közembereké, választási-tisztségviselési kockázatuk, vereségük nem gyömöszölhető munkajogi skatulyákba. Ők akkor is távoznak, ha nem vagy csak keveset hibáztak. Sorsuk a testület kezében van, és a bukással szembeni apelláta – mérlegelés „célszerűség, okszerűség”, egyéb út ajánlata – nem bírósági jogkör. Justizmord, hogy munkaügyi bíróság egyáltalán „abban a kérdésben foglalt állást”, hogy a bizalmi válság reálisan veszélyeztette-e az önkormányzat ...működést, rendeltetését.

Elveiben téves a felperesi ellenkérelem állítása: ti. hogy az önkormányzat munkáltatói minőségben járt el önfeloszlatása során. Ezt az alperes mindvégig vitatta, az erre való hivatkozás légből kapott. A főállású polgármester tisztségének nem oka, hanem a következménye a foglalkoztatási jogviszony. Pusztán bizonyos, részleges hasonlóságok miatt (és hogy a polgármesteri ténykedés is legyen jövedelemszerző idő) egyes normákat „megfelelően” kell rá alkalmazni több-kevesebb sajátossággal a Ktv-ből és az Mt-ből. A

megfelelő törvényi jelző /1994. évi LXIV. tv. 13. § (1) bek./ itt arra utal, hogy azokat kell alkalmazni, amelyek nem sértik az alkotmányt, az Ötv-ét, a speciális polgármesteri közszolgálat rendjét /Pl. Ötv. 33. § második mondata: A polgármester az államigazgatási tevékenységéért a közszolgálati szabályok szerint felelős/. Egy közhatalmi részösszefüggés nem maga az egész.

A polgármester is elkövethet fegyelmi vétséget s érte kaphat 3-féle fegyelmi büntetést, továbbá tartozik anyagi felelősséggel is. Ezek bírói kontrollja vitathatatlan. Nincsen azonban olyan szabály, hogy a vezetőjével elégedetlen képviselő-testület - a támadott ítélet szóhasználatára szerint: „egyéb törvényes eszközt” volna köteles igénybe venni, különben önfeloszlatása jogellenes. A helyi autonómia minimuma az, hogy a testület választ a rendelkezésére álló jogok, eszközök, megoldások közül. Választásukban minden jogi feltételnek megfeleleltek.

Ha nem demokratikus, helyi politikai és közjogi döntésről, hanem kifogásolható fegyelmi eljárásról volna szó a polgármesterrel szemben, volna tere az MT. 3-4. §-sai vizsgálatának és alkalmazásának. Esetünkben azonban az történt, hogy a testület – a településért érzett és vállalt felelőssége okán – saját magát is „megdöntötte”, menesztette, utat nyitva a megújulásnak a falu és az önkormányzat életében. Egyoldalú túlzás csak a felperes sérelmét látni, ám ennek mérlegelésében bíróságnak nem is lehet szerepe. /A helyzet fonáksága úgy szemléltethető, mintha a török vitéz Dugonics Títuszt bíróság elé citálhatta volna a közös landolás után./

A felperes ellenkérelme a 2. old. első bekezdésében az MT. 3-4. §-sai fennálltát próbálja igazolni. Túl azon, hogy erre nincs jogalap, ténybeli alap sem támasztja alá érvelését. Sorra véve a kijelentéseket: milyen *jogos* érdek csorbult, miféle *érdekérvényesítési lehetőség* szűnt meg, hol és hogyan *nem védekezhetett* a felperes, hol kellett volna *igazát bizonyítani*, ha nem a választások alkalmával? Miféle *zaklatás* történt itt, milyen *vélemény-elfojtásra* hivatkoznak? A perjogi gyakorlatban nem elég dobálózni a törvényi kifejezésekkel, hanem a bizonyítási teher és kockázat kíván érvényesülni. Leginkább ott érhető tetten a felperesi jogi okfejtés képtelensége, hogy *nem kértek visszahelyezést!* Kérhettek, illetve kaptak volna, s azzal mindjárt a településnek két polgármestere van? Nem. Helyesen: ez nem munkajog, az a keletkezett helyzetet nem is tudná kezelni, de jogköre, eszköze sincs rá. A felperes is azt írja (3. oldal, második bekezdés vége), hogy *végső soron szűnt meg* ügyfelének foglalkozási jogviszonya. Ez egy jogszerű döntési folyamat szükségszerű következményeként felfogható, jogellenes munkáltatói döntésnek, egyáltalán: munkajogi vitának nem minősíthető.

Tisztelettel kérjük a Megyei Bíróság megváltoztató, ill. hatályon kívül helyező határozatát.